

Наистина, следъ нѣколко дни, когато Денчо се качи на покрива, видѣ, че много отъ сливитѣ сж изкълвани отъ птицитѣ. Но бѣше доволенъ, че е останало и за децата му.

Нито една слива не пропадна на Генчо — свари много ракия, но я изпи съ приятелитѣ си още презъ есеньта.

— Тебъ ти вървѣ презъ цѣлото лѣто, братко, но сега нѣщо ти се опрѣ, — казва му Денчо.

— Да. А тебъ ти не вървѣ цѣлото лѣто, но сега децата ти сж по-добре отъ моитѣ, — отвърна Генчо. Т. Харманджиевъ

СРАЖЕНИЕТО ВЪ РАШОВЪ ДОЛЪ

Бѣше тихо и страшно. Само долу рѣката Искъръ сърдито шумѣше.

Изведнажъ задъ скалитѣ се подаде единъ калпакъ. Той нарастна, показа се жълто лѣвче, после едно почернѣло небръснато лице, а следъ това предпазливо изкочи единъ бунтовникъ. Той се затули задъ единъ храстъ, подпрѣ се на пушката и сложи ржа надъ челото си. Така се оглежда известно време. Околнитѣ върхове, долината и лѣскавата ивица на рѣката бѣха пуссти. Бунтовникътъ изсвири. Като изъ подъ земята изкочиха тринадесетъ въоръжени въстаници. Това бѣше една малка група отъ разбитата чета ва великия войвода Христо Ботевъ. Отъ два дни тѣ се скитаха изъ планината — гладни, изморени, съ разбити сърдца. Още следъ кървавото сражение на Вола тѣ загубиха другаритѣ си. Трѣбваше да ги намѣрятъ, за да се прехвърлятъ съ общи усилия къмъ Сърбия.

Въстаникътъ, който пръвъ изкочи задъ скалата, бѣше Георги Апостоловъ. Сега той бѣ избранъ за войвода на малката чета.

— Виждате ли да се блѣятъ кѣшитѣ? — и Апостоловъ посочи долу задъ долината и задъ Искѣра, — това е село Лютибродъ. Трѣбва да слѣземъ тамъ и да поискаме хлѣбъ.

Гладнитѣ четници наобиколиха своя новъ войвода. Следъ кратъкъ съветъ решиха да се сустнатъ презъ рѣката и да влѣзатъ въ селото за хлѣбъ. Скоро щѣше да мрѣкне, а единъ овчаръ имъ бѣше казалъ, че въ селото не живѣятъ турци. Могатъ да бждатъ спокойни. Но тѣ забравиха, че следъ като Ботевата чета се вмѣкна въ Балкана, въ всѣка гора, задъ всѣка скала дебнѣха башибозушки потери.

Като дигнаха пушкитѣ си, да не се ударятъ по каманитѣ, четниците почнаха да се спускатъ къмъ долинката. Сега тѣ бѣха долу. Отвсѣкжде ги заобикаляха скали и вѣковни гори. Предъ тѣхъ се лютѣше Искѣра. На това мѣсто рѣката бѣше плитка, но буйна. Пръвъ трѣгна Георги Апостоловъ и нагази. Другитѣ го последваха. Не бѣха направили още нѣколко крачки, когато отъ срещния брѣгъ гръмна пушка, последвана отъ друженъ залпъ.

— Дръжте ги! Удретѣ комититѣ! — чуха се силни гласове на турски.

Изненадани, четниците се върнаха и почнаха да остѣпватъ къмъ